

Cách hành xử của tổng thống đã làm suy giảm danh tiếng và uy tín của M. Sợ hãi hay mu, may mắn của ông sẽ không còn. Và khi đi, điều này trở thành sự thực, thì thực sự của việc Trump trở thành tổng thống sẽ trở nên rõ ràng.

Tại sao sự hỗn loạn không thể kéo dài?

Khi Donald Trump trở thành tổng thống M, nhiều người đã tin rằng chính quyền của ông, và đặc biệt là chính sách đối ngoại của ông, sẽ bắt đầu từ mức nào. Xét cho cùng, với tư cách là ứng cử viên, Trump đã tin vào những “người hùng” ở nước ngoài, chủ yếu là các đồng minh của M là một nhóm kín đáo, để xuất hiện những người Hồi giáo nhập cảnh vào M, như băng người Mexico và lên án các thỏa thuận thương mại tự do như Hiệp định thương mại tự do Bắc Mỹ và Hiệp định đối tác xuyên Thái Bình Dương còn non trẻ, trong khi tin vào hiệu quả và hữu ích của các khía cạnh khác của chính trị quốc tế. Rất nhiều câu chuyện cao về chính sách đối ngoại thực tế đồng C, trong đó có tác động, đã phản đối việc Trump ra

tranh cãi với lý do cá tính và khuynh hướng nghiêng về chủ nghĩa biệt lập dân túy của ông. Bài diễn văn nhậm chức của Trump đã xác nhận những lo ngại rằng ông nhìn nhận thế giới theo những điều khoản được đặt ngang nhau hơn chứ không phải được đặt biệt. Ông nói: “Chúng ta đã làm cho các quốc gia khác trở nên giàu có trong khi sự giàu có, sức mạnh và sự tin cậy của đất nước chúng ta lại tan biến đi đáng chán”. Ông nói tiếp: “Tôi nay và sau này chỉ có Nước Mỹ trước tiên. Nước Mỹ trước tiên”.

Việc lên nắm quyền hầu như không thể tiết chế giọng điệu hiếu chiến của Trump, cái thiển cận kẻ thù của ông trước thềm thời kỳ thay đổi quan điểm của ông với các thế lực thù địch trong nước và quốc tế. Trong suốt năm 2017, ông đã xúc phạm các nhà lãnh đạo nước ngoài trên Twitter, công khai làm suy yếu ngoại giao của mình, và công kích Cục Điều tra Liên bang (FBI) và Cơ quan Tình báo Trung ương (CIA). Ông tiếp tục ca ngợi các nhà lãnh đạo độc tài, chẳng hạn như Tổng thống Ai Cập Abdel Fattah el-Sisi và Tổng thống Philippines Rodrigo Duterte, và tiếp tục đề cập đến 5 của Hiệp ước Bắc Đại Tây Dương – điều khoản đưa ra ý tưởng rằng một cuộc tấn công nhắm vào một thành viên của NATO là một cuộc tấn công nhắm vào tất cả – khi tiếp tục tham gia sự chính của NATO tại Brussels. Các diễn văn của ông liên quan đến việc hứa “Nước Mỹ trước tiên”, cam đoan với công chúng liên quan thân họ rằng việc Trump sẽ đóng cửa nó đó không liên quan đến Ủy ban Nước Mỹ trước tiên theo chủ nghĩa biệt lập và bài Do Thái của Charles Lindbergh, được thành lập vào năm 1940.

Tuy nhiên, thế giới đã không bùng nổ. Chiến tranh thế giới thứ 3 đã không xảy ra. Ngay cả ta có thể lập luận rằng khi xem xét tất cả mọi thứ, Trump cuối cùng là một phiên bản rất thật thà và khó chịu của một đảng viên Cộng hòa thông thường. Ông ủng hộ mạnh mẽ quốc phòng (ông đã gia tăng ngân sách cho Lực lượng Góc, mặc dù không nhiều như các quan này hy vọng), sẵn sàng sử dụng vũ lực (ông cho phóng tên lửa hành trình vào Syria như là hình phạt cho hành động sử dụng vũ khí hóa học của nước này) và cam kết với các đồng minh (một cách nhiệt tình với Israel và Nhật Bản, những lợi ích miền trung với các nước châu Âu). Mặc dù ông có xu hướng dân tộc chủ nghĩa và kinh tế nhiều hơn so với những gì một số người mong muốn, những người ta cho rằng ông vẫn hoạt động trong giới hạn của truyền thống đảng Cộng hòa.

Tuy nhiên, chính sách đối ngoại của ông không mang tính hủy diệt này là một sự phạm của sự may mắn chứ không phải là sự kiêu ngạo, và của sự kháng cự của các đối thủ chứ không phải là sự phát triển của các đối thủ. Trump đã khá may mắn trong năm 2017. Ông đã không phải trải qua bất kỳ cú sốc bên ngoài nào và không phải trả một cái giá rõ ràng nào cho việc khiến bản bè của Mỹ xa lánh nước này. Những

đồng thời, rõ ràng là không có khu vực nào trên thế giới trở nên tốt đẹp hơn nhờ những nỗ lực của ông. Thay vào đó, những rủi ro mới có thể xảy ra trong hệ thống quốc tế hoặc vấn đề của quốc gia đang trở nên tồi tệ hơn; không có đội chơi nào của Mỹ bị suy yếu đi một cách đáng kể, và một số đang trở nên mạnh hơn; và cách hành xử của tổng thống đã làm suy giảm danh tiếng và uy tín của Mỹ. Sợ hãi hay muỗn, may mắn của ông sẽ không còn. Và khi điếu này trở thành sự thực, phí tổn thực sự của việc Trump trở thành tổng thống sẽ trở nên rõ ràng.

Mọi chuyện đã có thể tồi tệ hơn

Một số phẫn nộ, năm 2017 đã chứng tỏ khó khăn rất lớn của việc đảo ngược những quy định trên quy mô lớn thời hậu chiến của chính phủ và chính sách đối ngoại của Mỹ. Phát biểu tại Liên Hợp Quốc, chính Trump đã xác định chủ quyền, an ninh và thịnh vượng của người dân Mỹ là mục tiêu duy nhất của mình. Những các quy định được ủy nhiệm của Quốc hội và sự trì trệ của các chính sách trước đó đã cản trở "Quốc gia trước tiên". Ông đã đồng ý chuyển các tên lửa chống tên lửa cho Ukraine, và quan hệ với Mexico đã được hàn gắn một cách không dễ dàng. Nhánh hành pháp năm quy định kiểm soát chính sách đối ngoại, những Quốc hội lại đưa ra các giới hạn, đặc biệt là đối với Nga, và các tòa án có tiếng nói của họ, người dân nỗ lực của Trump vượt lên luật di trú của Mỹ bằng sự linh hành pháp.

Ngoài các giới hạn mới tại đối với quy định của tổng thống, còn có một số kháng cự của cái mà một số người ủng hộ Trump gọi một cách mỉa mai là “nhà nước ngầm”. Đây là một cách gọi sai: Mỹ không có cái tên gọi về quân đội Thổ Nhĩ Kỳ cách đây 30 năm, hoặc cái hiện vẫn là quân đội và cơ quan tình báo của Pakistan. Mỹ thậm chí không có cái mà nhà sử học Anh Ronald Robinson gọi là “đầu óc quan chức”, những niềm tin mù tưng của một lớp quan chức cấp cao gồm các chuyên gia. Những không ai nghi ngờ về việc các nhà ngoại giao chuyên nghiệp, các quan chức tình báo, các công chức và các nhà lãnh đạo quân đội có sự đồng thuận “sâu sắc” về chính sách đối ngoại và an ninh của Mỹ. Và sự đồng thuận này chắc chắn xa rời thế giới quan của Trump đồng ý hệ thống mới tự do, các liên minh của Mỹ (đặc biệt là NATO) và trật tự toàn cầu do Mỹ lãnh đạo. Nhiều nhân vật chính trị cấp cao do Trump bổ nhiệm không có chung thế giới quan với Trump. Hơn nữa, Chính quyền Trump được ghi nhận là một trong những chính quyền kém chi phí nhất trong việc bổ nhiệm các vị trí – ông chỉ viên chưa đầy 40% các vị trí then chốt đến cuối năm 2017 mới được phê chuẩn. (Trump phê chuẩn khoảng 300 quan chức vào cuối năm đầu tiên trong nhiệm kỳ của ông, trong khi Tổng thống George W. Bush phê chuẩn gần 500 người). Kết quả là các quan chức có nhiều cơ hội tiếp xúc các chính sách mà họ ưa thích thay vì theo đuổi những chính sách có thể làm tổn hại lòng.

Cộng đồng nội bộ và sự kém cỏi của một số nhân vật trong đội tham mưu của Trump thậm chí còn khiến bộ máy chính quyền vận hành ít nhanh nhạy hơn với Nhà Trắng. Trump có thể đã thành công trong lĩnh vực bất đồng ý kiến và giải trí, nhưng ông không có kinh nghiệm trong việc bắt các tổ chức lớn và phức tạp phải làm theo ý muốn của mình. Trên thực tế, tính tùy tiện trong những quyết định của ông đã gây ra sự phản kháng thế道, chứng kiến như khi những người đồng đội các quân chủng và chính Bộ trưởng Quốc phòng của ông phớt lờ một cách lách sự đồng tweet của ông về việc cấm các cá nhân là người chuyển giới phục vụ trong quân đội. Trump đã trải qua chính những hạn chế về quyền lực mà Tổng thống Harry Truman từng tiên đoán cho người kế nhiệm mình là Dwight Eisenhower: “Ông ấy sẽ nghĩ đây, và ông sẽ nói, ‘Làm cái này! Làm cái kia!’ Và sự chống cự có đi đâu gì xảy ra.... Ông ấy sẽ thấy chán nản về đi đâu đó”.

Một số người đã đặt niềm tin của họ vào những “người trưởng thành” trong chính quyền – Ngoại trưởng Rex Tillerson và 3 vị tướng là John Kelly (Chánh văn phòng Nhà Trắng), James Mattis (Bộ trưởng Quốc phòng) và H. R. McMaster (Chỉ huy an ninh quốc gia). Có lập luận cho rằng những quan chức này đã đặt bàn tay chống đỡ và kiểm soát của họ lên vai vị tướng trẻ lĩnh vực đồng và ít đức. Lập luận này phần nào có lý. Xét cho cùng, Mattis đã như nhà thuyết pháp Trump không nên ứng xử hình thức tra tấn bằng cách nói rằng ông luôn mọi đức nhiều thông tin hơn từ nhân bằng cách mang cho họ bia và thuốc lá – một lời nói dối như nhà mà hiệu quả, khi xét về việc các tướng lĩnh không thường xuyên tham vấn những kẻ thánh chiến. Khi cuộc họp ký kết cùng đồng đức viết, chúng ta có thể biết thêm những tham mưu đã đức ngấn chấn theo cách này. Trong số những “người trưởng thành”, Tillerson là người ít quan trọng nhất, xuất thân của ông từ vị trí Giám đốc điều hành của ExxonMobil hóa ra lại là sự chuyển bại nghèo nàn cho việc lãnh đạo Bộ Ngoại giao và giải thích chính sách đối ngoại của Mỹ cho người dân Mỹ. Ông cũng từ ra có ít ảnh hưởng nhất đối với Trump.

“Chính quyền quân sự” ôn hòa, là một chứng mục nào đó, của Kelly, Mattis và McMaster lại là một vấn đề khác: thân thiện với cộng đồng hơn và rõ ràng đức ông coi trọng hơn. Nhưng giữa họ vẫn có những khác biệt quan trọng.

Có thể thấy rõ nhất là McMaster bất đồng với cộng đồng khi đề cập đến vấn đề nước Nga, nhưng ông cũng là người tán thành khai thác quan điểm của Trump coi chính trị quốc tế như một môn học hơn. Kelly rõ ràng đồng tình với quan điểm của Trump về vấn đề nhập cư, báo chí và sự giám sát của Quốc hội hơn những người khác. Và Mattis phải gánh một gánh nặng đức biệt: điều hành tổ chức lớn

nhất là Mỹ mà hơn cả thời gian ông có thể dành để kiểm tra ông hay làm đúng công việc của mình. Hơn nữa, vì Mattis hiểu được rằng ông là rào cản chính giữa Trump và một quyết định thực sự tại hội đồng quân sự, nên ông có khả năng sẽ kiểm tra những ý kiến bất đồng của mình. Nói cách khác, các tổng thống không thể lúc nào cũng sẵn sàng kiểm tra những biện pháp tại tổ chức của Trump, vì trong một số trường hợp, họ cũng có những biện pháp đó, dù là một để như hiện. Và là con người, họ cũng có thể bị phân tâm, kiệt sức và đánh bại. Trong kịch bản tốt nhất, họ phần nào hình thành một cái phanh hãm, nhưng phanh hãm này không nhất thiết mang tính lâu dài.

Điều chưa biết là chuyển gì sẽ xảy ra nếu và khi tổng thống quyết định một đúng công việc hành động mà các cố vấn của ông cho là vô cùng nguy hiểm những lợi ích pháp. Điều được huấn luyện với ý thức phức tạp từng tổng thống lịch sử đã được duy trì hơn 1 thế kỷ, các tổng thống có thể không sẵn sàng phá bỏ các quyết định mà họ không đồng tình, như những nhân vật mô khác được bổ nhiệm vào bộ máy chính quyền từng làm trong quá khứ (trường hợp quan trọng nhất là hành động kín đáo của James Schlesinger trong vai trò Bộ trưởng Quốc phòng để đấm búa rằng Tổng thống Mỹ Richard Nixon không thể có bất kỳ động thái ngừng cuộc nào mà không có sự cho phép của ông). Cũng không rõ có bao nhiêu trong số những “người trưởng thành” sẽ là lợi ích quá 2 năm. Có thể nhận thấy là McMaster và Tillerson có thể ra đi trước khi năm 2018 kết thúc, và những người thay thế họ có lẽ còn ít có khả năng hơn chúng tôi những cố vấn đồng ý của tổng thống.

Một năm của Trump

Điều với Chính quyền Trump, 2017 là một năm để thích nghi, dù tùy tiện đến đâu chúng ta, với một thế giới mà nhiều người ở bên trong và bên ngoài phe cánh của tổng thống đều coi là ngày càng nguy hiểm. Không có cuộc khủng hoảng lớn nào tổng thống như sự kiện Vịnh Con Lợn hay sự kiện 11/9, nhưng những sự kiện đó đã gây lo lắng cũng đã sẵn sàng diễn ra.

Trong suốt năm đầu tiên cầm quyền của Trump, Triều Tiên vẫn tiếp tục phát triển các vũ khí hạt nhân và những tên lửa đạn đạo liên tục đưa mà họ sẽ cần để phóng sang Mỹ. Giọng điệu nóng nảy ở cả hai bên (bao gồm cả những lợi ích của “lừa và cần thận trọng” đối với Triều Tiên của Trump) và việc gia tăng các biện pháp trừng phạt Bình Nhưỡng đã không giải quyết chút nào tình trạng đối đầu này. Và thông qua giọng điệu và việc tiếp tục hoạt động cũng cố quân sự của mình, kể cả trên Biển Đông, Trung Quốc đã tỏ rõ rằng họ sẽ không hành động như là “cạnh

sát trộm” của Mỹ ở Đông Á. Trong khi đó, việc McMaster không không phi hạt nhân hóa Triều Tiên và nhiều lần nói về “chiến tranh phòng ngừa” khiến cho sự thỏa hiệp hòa bình và đẩy thiến chí dõng như xa với hơn bao giờ hết. Trong năm 2018, Mỹ sẽ phải đối mặt với một số lựa chọn: hoặc là gây chiến (dù tình cờ hay theo kế hoạch) nhằm giải giáp vũ khí hay thậm chí lật đổ chế độ Triều Tiên hoặc là chọn một mặt trận bệ mặt đất cao nhất của giải pháp.

Trong năm 2017, việc Nga can thiệp vào cuộc bầu cử tổng thống năm 2016 tích cực đến mức nào đã trở nên ngày càng rõ ràng. Những cáo buộc rằng đội ngũ của Trump có thể có liên hệ với Moskva đã chi phối tin tức, khi các công ty viên liên bang kiên trì đeo bám các quan chức cấp cao tham gia chiến dịch tranh cử và thậm chí còn có được một thỏa thuận nhận tài trợ về an ninh quốc gia đã bỏ qua thời gian của Trump là Michael Flynn. Trong khi đó, tổng thống vẫn được biết thân mật với Tổng thống Nga Vladimir Putin và rõ ràng đã ra lệnh không trở lại với nỗ lực đáng kinh ngạc của Nga nhằm gây rối loạn chính trường Mỹ và khiến các tiến trình dân chủ của Mỹ mất uy tín. Cuối cùng, Quốc hội và Bộ Ngoại giao đã vượt mặt Nhà Trắng để áp đặt thêm các biện pháp trừng phạt đối với Nga. Những tình hình vẫn bất ổn: Tên lửa chống tên lửa mà Mỹ gửi đến Ukraine chắc chắn sẽ gây thiệt hại nhân mạng cho Nga, và Putin chắc chắn sẽ có phản ứng quyết liệt đối với việc này. Và một châu Âu ngày càng lo lắng về các phong trào dân túy và li khai của chính họ mang lại thêm cơ hội cho hành động của Nga.

Tháng 4/2017, Trump đã tiếp đón Chủ tịch Trung Quốc Tập Cận Bình tại khu nghỉ dưỡng Mar-a-Lago ở Florida, và vào tháng 11, Tập Cận Bình đã đáp lại tại Bắc Kinh. Các chuyến thăm cấp nhà nước này đã thành công với cảm giác thân ái và phổ biến, những Chiến lược an ninh quốc gia của Trump, được công bố vào tháng 12/2017, vẫn xác định Trung Quốc là một trong những đối thủ cạnh tranh lớn của Mỹ, và tổng thống vẫn tiếp tục phân nân về thông điệp thông điệp của Trung Quốc và việc Trung Quốc không thể kiểm soát Triều Tiên. Sự căng thẳng nhất quán của Chính quyền Mỹ đối với Nhật Bản, bao gồm quyết định tăng cường bán vũ khí tại sân cho Tokyo, không có khả năng làm ấm lên mối quan hệ với Trung Quốc. Tình trạng bất ổn với Triều Tiên cũng không thể làm dịu tình hình: Nếu sẽ hải của Bắc Kinh và những gì có thể xảy ra trên bán đảo Triều Tiên, được phản ánh qua việc máy bay quân sự của Trung Quốc tuần tra gần Hàn Quốc và âm thầm chuyển bị các trệ tại biên giới Triều Tiên, cho thấy cuộc xung đột Mỹ-Triều có thể mở rộng thành thế giới lớn hơn nhiều. Trong lúc đó, việc Trung Quốc dần đạt được sức mạnh quân sự, tiếp tục hăm dọa của họ đối với Đài Loan, và việc họ sẽ đóng vai trò kinh tế và đầu tư như một công cụ của chính trị đang ngày càng gia tăng. Có thể nói, sự trệ của Trung Quốc đang gây nhiều lo lắng hơn so với cách đây 1 năm.

Trong cuộc chiến đang diễn ra chống lại các phần tử thánh chiến, Chính quyền Trump đã đạt được thành công to lớn như hoàn thành chiến dịch giúp Iraq loại bỏ sự hiện diện thực sự của Nhà nước Hồi giáo (IS). Mặc dù Trump đã nhanh chóng nhận được danh tiếng – và chính quyền của ông quyết định đã từng công nhận các nguồn lực và loại bỏ những hạn chế áp đặt cho các tổ chức của Mỹ - những chính quyền của ông cùng làm thì chậm rãi và đẩy nhanh một số lực do Chính quyền Obama phát động. Cuối năm 2017, IS không còn chiếm giữ lãnh thổ ở Iraq, những điều này không phá vỡ được tổ chức này giống như việc trừ khử Osama bin Laden đã kết liễu al-Qaeda. Cuộc giao tranh với các phần tử thánh chiến sẽ tiếp diễn sau nhiệm kỳ tổng thống của Trump, và chính quyền vẫn chưa đưa ra được một chiến lược rõ ràng để thành công. Trong khi đó, những phần tử của Mosul, thành phố lớn thứ 2 của Iraq, chỉ còn là những đống đổ nát. Các lực lượng dân quân Shiite đang hoạt động ở đó và ở các khu vực khác của đất nước mà phần lớn dân số là người Sunni. Và trong tháng 10, Chính phủ Iraq đã giành quyền kiểm soát thành phố Kirkuk bằng tranh giành, một động thái khiến các đồng minh người Kurd của Mỹ bàng hoàng và giận dữ.

Tại nước láng giềng Syria, chế độ của Bashar al-Assad đã giành chiến thắng trong cuộc chiến song còn như có sự trợ giúp của Iran, Hezbollah và Nga, trong khi quân đội do Mỹ hậu thuẫn nhận thấy mình bị cô lập và bị trù. Israel hiện phải đối mặt với một Hezbollah được khuyến khích và khuyến khích có sự hiện diện quân sự thường trực hơn của Iran ở Syria. Trump đã thực sự coi trọng mối quan hệ với Ai Cập, những phần ảnh hưởng quyết đoán của Nga tại Trung Đông, Chính phủ Ai Cập hiện đang mua vũ khí hàng loạt của Nga và cho phép máy bay quân sự Nga triển khai tại Ai Cập. Với vấn đề này, Thủ tướng Israel đã dành nhiều thời gian ở Moskva hơn so với khi ông còn ở Washington vào năm 2017. Trump tiếp quản những khó khăn này từ người tiền nhiệm của mình, nhưng ông không sợ, và có lẽ là không thể, xoay chuyển chúng.

Ở Vịnh Persian, Trump liên kết Mỹ chặt chẽ hơn với Saudi Arabia và các quốc gia vùng Vịnh như hạn chế và chống lại Iran. Ông đã phát đi tín hiệu cho thấy mong muốn rời khỏi thỏa thuận hạt nhân Iran và tỏ ra gần gũi không quan tâm tới cuộc chiến tranh ủy nhiệm tàn khốc mà các nước Ả rập đang tiến hành ở Yemen chống lại Iran. Chính quyền Mỹ dường như đang đặt cược vào vị thế mới của Saudi Arabia, Mohammed bin Salman, một nhân vật mới đang hứa hẹn mở ra cánh cửa cho phần lớn và hiện đại hóa xã hội của ông trong khi hàng hải đối đầu với Iran và gây chiến đấu các thành viên và công sứ giàu có của hoàng tộc. Đáng chú ý là Chính quyền Mỹ đã im lặng với những hành động quá đà như vậy, công nhận với việc Saudi Arabia trên thực tế đã bắt cóc Thủ tướng Liban hồi tháng 11.

Vào tháng mùng mõi, ngay sau khi nhậm chức, Trump đã dứt khoát từ bỏ Hiệp định quan hệ đối tác xuyên Thái Bình Dương (TPP). (Các hiệp định kinh tế quốc tế lớn do Trung Quốc dẫn đầu đã thế chỗ cho nó). Sau đó, ông bắt đầu đàm phán lại Hiệp định thương mại tự do Bắc Mỹ (NAFTA) mà ông đã nhiều lần đe dọa từ bỏ hoàn toàn. Mặc dù Trump hứa hẹn thay thế các hiệp định thương mại đa phương bằng các thỏa thuận song phương, nhưng ông đã không thế theo đúng định cùng. Quốc tế, ông đã lên án hiệp định tự do thương mại với Hàn Quốc ngay cả khi Mỹ đã chuẩn bị sẵn sàng cùng với nước này cho khả năng tiến hành chiến tranh. Cùng với nhau, những hành động này khiến Mỹ có vẻ ít cam kết hơn với một trật tự thương mại quốc tế cũ mà so với Trung Quốc. Và cách tiếp cận thương mại của Trump có thể sẽ khiến các đồng minh lâu đời như Canada và các đồng minh chốt như Hàn Quốc trở nên xa cách.

Trong những năm khác, các cuộc khủng hoảng đã lan rộng, đáng chú ý nhất là ở Venezuela, khi một nước hơn 30 triệu dân này tiếp tục rơi vào hỗn loạn. Những nước Mỹ Latinh (trừ Mexico) cũng như nhiều năm khác trên thế giới, không có nhiều hay hoàn toàn không có xung đột: Mỹ định giành là không đóng vai trò quá lớn theo cách này hay cách khác. Và trong suốt năm đầu tiên năm quy định của mình, Trump đã nổi danh trên toàn cầu vì không đáng tin cậy, tính khí thất thường và dối trá. Theo Trung tâm nghiên cứu Pew, 93% người Mỹ nghĩ rằng chính sách của Barack Obama, nhưng chỉ 10% nói rằng họ cảm nhận rằng từ Trump. Tất nhiên, điều này liên quan nhiều đến Mỹ nghĩ rằng như là Mỹ, nhưng tại Canada, Đức và Anh, những con số này cũng tại là không kém. Và các quan chức nước ngoài đã bắt đầu bàn luận công khai về cách thế mà, theo lại Ngoại trưởng Canada Chrystia Freeland, “các bên bè và đồng minh của chúng tôi đã dứt câu hỏi về giá trị của vai trò lãnh đạo toàn cầu của họ”. Những phí tổn của sự giảm sút thế thế như vậy của Mỹ sẽ kéo dài. Chúng có thể chĩa rõ ràng, nhưng chúng sẽ mở ra một thế điếm cũng thế sâu sắc.

Trong khi đó, Chính quyền Trump chĩa giới quy định được bắt kể với định nào mà họ thế a hưởng, đồng nghĩa cũng không có bắt kể giới pháp nào được mở. Sau khi lên án sẽ can thiệp quá mức ở nước ngoài, chính quyền đã gia tăng chĩa không giảm bắt việc triển khai lực lượng đến các khu vực đang có chiến tranh. Chẳng hạn, ở Afghanistan, Trump đã tăng số lượng binh sĩ Mỹ mà không có mục đích rõ ràng nào vượt ra ngoài tình trạng tiếp tục dai dẳng. Những thế thái khác đây như tăng những về cả bên là vô nghĩa. Việc chính quyền định phương công nhận Jerusalem là thế đô của Israel đã bắt các chuyên gia chính sách thế ngoại than vãn, nhưng không có bằng chứng cho thấy Abu Dhabi, Cairo hay Riyadh thế sẽ quan tâm nhiều đến điều đó. Cùng lúc đó cũng chĩa là một điều khó chĩa như thế cho một tiến trình hòa bình Israel-Palestine với đã ngừng trở nhiều năm trước.

Rủi ro phía trước

Nếu năm đầu tiên của Trump gây khó chịu những phần lớn là không có nhiều sự kiện, có lý do để cho rằng năm thứ 2 của ông sẽ khó khăn hơn đáng kể. Những thách thức chính sách đối ngoại sẽ không chỉ bắt đầu chông chênh; một năm của Chính quyền Trump đã đưa nước Mỹ vào một vị thế tồi tệ hơn để xử lý chúng.

Cuộc xung đột với Triều Tiên đang tiến đến một điểm cao trào nào đó. Hoàn toàn có thể hiểu được nếu nhà lãnh đạo tối cao của nước này Kim Jong-un sẽ ra lệnh thả một tên lửa đạn đạo xuyên lục địa vào trang hải nhân trong năm 2018. Đáp lại, Mỹ có thể bắn hạ một tên lửa thử nghiệm, ngay dù nó không xuyên lục địa. Một hành động như vậy, hoặc một vụ việc như nào đó trên các vùng lãnh hải hoặc dọc khu vực phi quân sự, có thể biến thành một cuộc chiến tranh tàn khốc. 100 năm sau khi Chiến tranh thế giới thứ nhất kết thúc, cần nhớ rằng những sự kiện báo lo lắng như có thể châm ngòi cho những sự kiện lớn hơn nữa. Sau khi đã tuyên bố rằng mình sẽ không chấp nhận một Triều Tiên xuyên lục địa, Mỹ có thể dùng vũ lực để thực hiện tuyên bố của mình. Những tuyên bố trước công chúng của Trump và McMaster không cho thấy bất kỳ sự quan tâm nào đến một chiến lược ngắn hạn và gây sức ép trong dài hạn. Ngay cả Mattis vẫn còn trong hơn cũng đã nói về "mây bão" đang tích tụ trên bán đảo Triều Tiên. Bằng cách này hay cách khác, cuộc khủng hoảng này sẽ đạt đến bước ngoặt vào đầu năm 2019. Nó có thể kết thúc với một cú đòn giáng vào uy tín và danh tiếng của Mỹ, khi Washington thua nhận điều họ đã tuyên bố là một mối nguy hiểm không thể chấp nhận được. Hoặc nó có thể biến thành một cuộc chiến tranh giết hại hàng trăm nghìn, thậm chí là hàng triệu người.

Xung đột với Nga cũng trở nên có khả năng xảy ra hơn. Sự căng thẳng kể từ giữa giữa giữa đầu động cạm của tổng thống và những hành động thù địch hơn của chính quyền ông đã làm gia tăng nguy cơ rằng một nước Nga "khinh khỉnh" và tức giận sẽ can thiệp trở lại Đông Âu. Những nỗi lo lắng của Kreml về tính hợp pháp giữa tình trạng đình trệ kinh tế làm xấu thêm tình hình. Đáng chú ý, Mỹ có thể nhận thấy mình đang ở trong cuộc đấu với Iran và trong một mối quan hệ thù địch hơn với Trung Quốc.

Những điều này kết hợp với các căng thẳng khác, và không chỉ là căng thẳng một, tạo thành một nguồn gây ra lo ngại. Nếu bất kỳ cuộc xung đột nào bùng nổ, các đối thủ của Washington ở những khu vực khác sẽ tận dụng khe hở này. Tổng thống Mỹ Franklin Roosevelt có thể hình dung ra và thực hiện chiến lược đúng thời cơ chống lại Nhật Bản và Đức, nhưng Trump không phải là Roosevelt, và nước Mỹ phân cực của

năm 2018 không phải là năm của Mặt đoàn kết của năm 1942. Tổng thống Abraham Lincoln được cho là đã cảnh báo William Seward, Ngoại trưởng hay gây gổ của ông, người đã thích một cuộc chiến với Anh: "Chỉ một cuộc chiến trong một thời điểm tồi tệ". Một năm của Mặt bên tâm với chiến đấu, ví dụ như, bán đảo Triều Tiên, chắc chắn sẽ ít hung hăng hơn trong việc kiểm soát Nga ở châu Âu. Và nếu các nhà lãnh đạo năm ngoài biệt điểu gì về Chính quyền Trump, thì đó là họ dường như không có khả năng tập trung.

Nguyen gốc của cùng gây bất ổn cho chính sách đối ngoại của Mặt trong năm 2018 sẽ là trong năm. Cuộc bầu cử vào tháng 11 có thể lấy đi của Đảng Cộng hòa quyền kiểm soát 1 hoặc cả 2 viện Quốc hội. Cũng có thể có những diễn biến lớn trong các cuộc điều tra do cựu Giám đốc FBI Robert Mueller đứng đầu, người hiện là công tố viên đặc biệt xem xét về Nga can thiệp vào cuộc bầu cử năm 2016 và bất kỳ liên kết có thể có nào giữa chiến dịch của Trump và Nga. Đây có thể là những lý do để Trump cách chức các nhân vật cấp cao trong chính quyền hoặc Mueller. Trong vụ Watergate, phải mất 2 năm sau khi nó nổ ra, Tổng thống Richard Nixon mới từ chức. Có thể ở đây không có vụ vi phạm pháp luật và không có việc tố cáo hay luận tội, nhưng những điều có cảm giác tương đương. Hơn nữa, các cuộc bầu cử và điều tra này đang diễn ra trong bối cảnh các cơ chế phân cực và tị nạn. Tình trạng rời loãn diễn ra sau đó sẽ ảnh hưởng đến việc thực hiện chính sách đối ngoại bằng cách đem lại cho các công đồng đối nghịch cơ hội để tấn công một đợt nữa quá chú tâm đến những bê bối trong năm hoặc bằng cách lôi cuốn một vụ tổng thống tuy tập trung tìm kiếm vinh quang hay sự bệ rập ở nơi khác. Nixon đã khởi động chuyến công du mang tính tán dương đến Trung Đông vào tháng 6/1974, không lâu trước khi Ủy ban tố pháp Hạ viện đưa ra đề xuất luận tội ông trước viện này. Chỉ ít là bác thầy về truy cập hình thức, Trump có thể lựa chọn đánh lạc hướng sự chú ý theo một cách nào đó tương tự.

Trump có vẻ tin rằng ông đột nhiên những điều lớn lao trong năm đầu tiên mình năm quyền và rằng những người chỉ trích ông đã được chứng minh là vớ vẩn sai lầm. Trên thực tế, ông đã làm một tình huống như thế cho của Chính phủ Mặt mà ông dựa vào đó. Ông đã làm thất vọng bất kỳ ai đã kỳ vọng ông chín chắn hơn, ở trong hay ngoài năm. Ông đang vượt khỏi nhóm những người đầu tiên được ông bổ nhiệm, và ông không có nhiều người để dè phòng cho họ. Và có lẽ điều tồi tệ nhất trong số đó là ông nghĩ mình biết mình đang làm gì. Ông dường như không nhận ra rằng mình chưa phải đối mặt với bất kỳ thách thức nào có thể so sánh được với các vụ tấn công ngày 11/9 hay tình trạng suy thoái năm 2008, và không có lý do gì để tin rằng ông đã phát triển kinh tế hay óc phán đoán để xử lý một thách thức như thế khi nó thất bại xuất hiện. Vì vậy ông quy cho là thiên tài thì phần lớn các nhà quan sát lại cho rằng chính xác là do vận may. Và nhiều khả năng 2018 sẽ là năm ông không còn may mắn nữa.

Eliot A. Cohen là Giáo sư Nghiên cứu Chiến lược tại Đại học Johns Hopkins và là tác giả cuốn "The Big Stick: The Limits of Soft Power and the Necessity of Military Force". Bài viết được đăng trên [Foreign Affairs](#).

Trần Quang (gt)